

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα θ-ράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μαῖου δεκαέξη,
χαρᾶς ἡμέρ' ἄς φέξη.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Χίλια τρακόσα τριάντα τρία,
γιὰ τὴν Κορῶνα κόσμου λατρεία.

**Δέομαι καὶ ἐγὼ μὲ πόνον
γιὰ τὸν Ρήγα, γιὰ τὸν Θρόνον.**

Τὶ κόσμος' στὰ Παλάτι
μὲ βουρκωμένο μάτι
καὶ πόνο περισσό.

Τὶ πλήθη σταματοῦν
καὶ τοὺς γιατροὺς ῥωτοῦν
γιὰ Βασιλεῖα χρυσό.

Θλίψεις παντοῦ βαρεῖα
καὶ σὲ μικρῶν καρδούλαις,
τρέχουν παιδιὰ, γρηούλαις,
καὶ ἀνάβουνε κερία.

Μὲ δάκρυα περίσσια
ἀνοίγουν ἐξωκκλήσια
καὶ κάνουν λειτουργία.

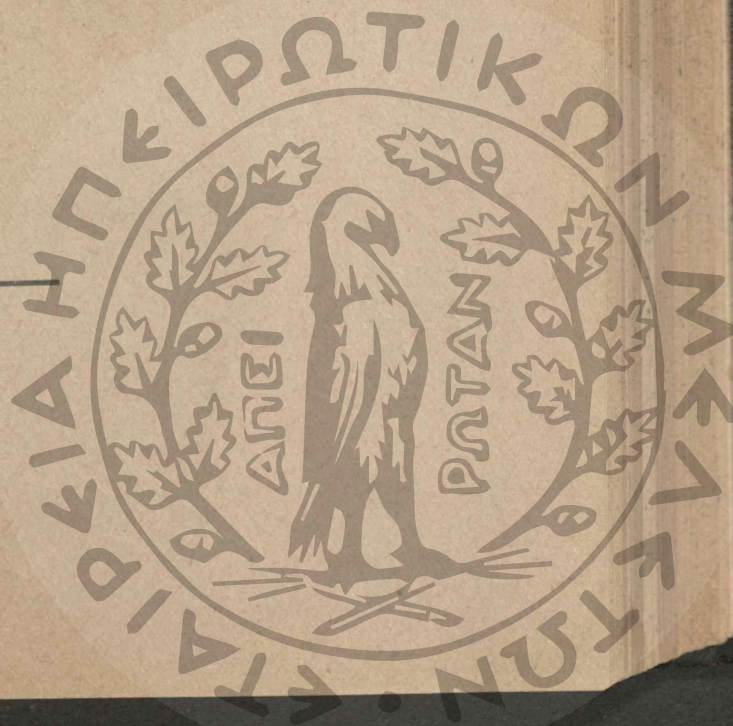
Σῶσε τὸν νικητὴ μας,
σῶσε τὸν λυτρωτὴ μας,
Χριστὲ καὶ Παναγιά.

Τὶ πλήθη λειτουργοῦν
γιὰ τοῦτον, ποῦ βλογοῦν
πατέρες μας καὶ πάπποι.

Ἄς στέκη λιγερός
καὶ ἄς χαίρεται γερός
τοῦ κόσμου τὴν ἀγάπη.

Α'.

Ἄμπρὸς στὴν Ἁγία Πόλη
βογγάει μιὰ ψυχὴ,
τοῦ καθενὸς τὰ χεῖλη
φελλίζουν προσευχή.

Καὶ τοῦ μικροῦ τὸ στόμα προσεύχεται κι' ἐκεῖνο:
Χριστὲ καὶ Παναγιά,
δῶσε' στὸν Κωνσταντῖνο
τὴν πρώτη τὴν ὑγεία.

Τὸ σήμαντρο σημαίνει,
κι' ὅλοι γονατισμένοι
ἔμπρὸς τοῦ Θεοῦ τὸν Θρόνο,
παρακαλοῦν μὲ πόνο
καὶ μὲ λαχτάρα τόση
τὴν οὐρανία χάρι
τοῦ Γένους μας νὰ σώσῃ
τὸν πρῶτο καθδολάρι.

Τὸ σήμαντρο σημαίνει...
ποῖδ' σήμερα δὲν μπαίνει
μέσα' στὴν Ἐκκλησίᾳ
νὰ βρῇ ψυχῆς δροσιά;

Ἀπλῶστε τὰ φτερά σας τῶν οὐρανῶν Ἀγγέλοι
γὰρ τοῦτον, ὅπου θέλει
τοῦ Γένους τὴν μεγάλη τὴν Ἐκκλησίᾳ νὰ μπῇ
μὲ δόξα καὶ πομπή.

Τώρα, ποῦ μᾶς τρομάζουνε γαυγίσματα φρικτὰ
πολλῶν ἀγριοσκύλων,
σταυροῦς, εἰκόνες στείλετε, καὶ θεῖα φυλακτὰ
τοῦ Ρήγα τόσων θρύλων.

Ἄς πάῃ τοῦτον τὸν καιρὸ
καθένα πνεῦμα πονηρὸ
στὰ σκότη τῆς κολάσεως.

Παρηγοριάς σκορπίσετε,
μηνύματα σαλπίζετε
μεγάλης Ἀναστάσεως.

Ἔσεῖς σκεπάσετέ τον,
ἔσεῖς φρουρήσετέ τον
μ' ὀλόχρυσά φτερά.

Κι' ἄς πῇ φωνὴ μεγάλη
πῶς ἐφτερώθη πάλι
τοῦ Γένους ἡ χαρά.

Β'.

Ὅπου σήμαντρον ἤχη,
ὅπου κόσμου προσευχή,
κλίνουμε τὰ γόνατά μας,

Ἄρρωστος ὁ Στρατηλάτης,
ὅπου σὰν κορμὸς ἐλάτης
ἀνορθῶνετο ἔμπροστά μας.

Παλληκάρια δαφνηφόρα,
τρέξετε ἔμπρὸς στὸ Παλάτι...
Ἄρρωστος ὁ Ρήγας τώρα
τόσαις μέραις στὸ κρεβάτι.

Ὁ Στρατηλάτης ἀσθενεῖ,
ὁ Στρατηλάτης μας πονεῖ,
καὶ μὲς' στὸν πυρετό του.

Β λέπει σὲ κάμπους καὶ βουνά
πὼς στήνει τρόπαια τρανά
μαζὶ μὲ τὸν Στρατό του.

Κυττάτε πῶς κι' ἐκεῖνος
ὁ Ρήγας Κωνσταντῖνος,
ποῦ μὲς' στὰ φυλλοκάρδια τοῦ κόσμου βασιλεύει
κι' ὅλοι τὸν λέν κουμπάρο,
ἄρρωστος μὲ τὸν Χάρο
μερόνικτα παλεύει.

Ἀκοῦτε παραλαλητὰ τοῦ πρώτου Στρατηλάτου...
ἀκούει καὶ' στὸν ὕπνο του κ' ἀνόνι καὶ τουφέκι...
μαζὶ μὲ τὴν Βασίλισσα, μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ του,
κι' ὅλου τοῦ Γένους ἡ ψυχὴ κοντά του παραστέκει.

Τρέχει τὸ δάκρυ τοῦ Λαοῦ καὶ πέφτει στάλα στάλα
γὰρ Αὐτόν, ποῦ τὸν φαντάσθηκε' στὸν πρὸ μεγάλο Θρόνο,
καὶ' στ' ἄλλογο τῆς ἀστραπῆς τὸν ἴδαμε καθδάλα,
καὶ σκλαδωμένων ἀδελφῶν ἐλάφρωσε τὸν πόνο.

Μάχης φαίνεται καπνός,
γύρω χρεμετίζουν ἵπποι,
καὶ σηκώνεται ξυπνός
τοῦ λαοῦ τὸ καρδιοκτύπι.

Ρήγας φλέγεται, πυρέσσει...
ζῶστε μου σπαθί' στὴ μέση
τοὺς φονιάδες νὰ ξεκάνω.

Μὴ σκυμμένο τὸ κεφάλι
ἔρχομαι καὶ τώρα πάλι
μαύραις πίκραις νὰ γλυκάνω.

Καὶ ξυπνός καὶ σὰν κοιμᾶται
τὴν Ἑλλάδα του θυμάται,
δὲν ξεχάνει τὴν ἡμέρα,
ποῦ πετώντας ἐκεῖ πέρα
εἶδε μέσα σὲ δαφνῶνα
τὴν Ἑλληνικὴ Κορῶνα.

Σήμερα μικροὶ μεγάλοι
σκύφετε' στὸ προσκεφάλι
τοῦ χρυσοῦ μας Στρατηλάτου.

Εἶναι νικητοῦ παῖνες,
εἶναι Ἀλευθερίας καμπάναις
καὶ τὰ παραλάλητά του.

Γ'.

Μιὰ παρθένα μὲς' στὴ μέση κρινοδάκτυλη πετὰ
κι' ὁ λαὸς ὀλυπημένος γὰρ τὸν Ρήγα τὴν ῥωτᾷ.

Τὸ στεφάνι ποῦ φορεῖ
τὶ χεράκια τόχουν πλέξει...
πλὴν ἡ κόρη προχωρεῖ
δίχως μὴ νὰ βγάλῃ λείξι.

Κόσμος τὴν ξαναρωτᾷ
καὶ' στὰ μάτια τὴν κοιτᾷ,
κόσμος δέρνεται καὶ κλαίει,
κι' αὐτὴ τότε τέτοια λέει.

Δέν θά πέσουνε τὰ φύλλα,
ποῦ τὰ μάζωξ' ἐκεῖ πέρα
μὲ καρδιάς ἀνατριχίλα
μιά πολὺπαθη μητέρα.

Τέτοια φύλλα ζηλευτὰ
μαχητοῦ τροπαιοφόρου
δέν θά σκορπισθοῦν κι' αὐτὰ
ὥσάν φύλλα φθινοπώρου.

Ἐστὸ Παλάτι του πετᾶτε
καὶ γιὰ τέτοια μὴ' ῥωτᾶτε,
ἐγὼ κι' ἄλλα θά τοῦ στείλω.

Προσεύχαις καθεὶς ἄς κάνῃ,
κι' ἀπὸ τοῦτο τὸ στεφάνι
δέν θά πέσῃ μήτε φύλλο.

Ραγιάς παραμιλεῖ,
Ραγιάς παρακαλεῖ
Χριστὸ καὶ Παναγιά
νὰ ξαναδώσουν' γειὰ
ἔσθ' Ἡρακλῆ τοῦ Γένους
γιὰ τόσους σκλαδωμένους.

Ραγιάς βασανισμένος
καὶ σιδεροδεμένος,
μὲ πόνο, μὲ μαράζι.

Κι' αὐτὸς γιὰ τὴν Κορῶνα
ἐμπρὸς σὲ μιὰν Εἰκόνα
θαυματοουργὴ σπαράζει.

Προσεύχεται ἑστὴν' Ἐκκλησίᾳ
νὰ ξαναἰδῇ κοντὰ του
τὴν ὡμορφὴ κορμοστασίᾳ
τούτου τοῦ Δωδεκάτου.

Γι' αὐτὸν ὁ Ρήγας μας βαρεῖα στενάζει
καὶ ἑστὴν ἀρωστέρα τοῦ γι' αὐτὸν φωνάζει:
θέλω προμάχων κορμοστασιαῖς,
θέλω προμάχων ἀρματωσιαῖς.

Χώραις φαντάζεται κατακαυμέναις,
βλέπει ρημάδια, κάμπους τεφροῦς,
δακρύων θάλασσαις τριγυρισμέναις
ἀπὸ φονιάδων μαύρους ἀφρούς.

Αὐτήν, ποῦ μοῦφεραν ἀπὸ τὴν Τήνο,
παρακαλεῖτε τὴν καλὰ νὰ γίνω,
παρακαλεῖτε τὴν Παναγία
ἔσθ' ὁ Βασιλεὺς σας νὰ δώσ' ὕγεια.

Κι' αὐτὸς θά πάῃ καὶ πάλι πέρα,
βουνὰ θά πέσουν γιὰ νὰ διαβῇ
μὲ τὴν λαχτάρα, ποῦχουν γι' ἄερα
πουλιὰ κλεισμένα μὲς' στὸ κλουβί.

Βλέπει πῶς τρέχουνε Στρατοὶ σιμά του,
πῶς σπάζουν σίδερα ἔσθ' ὁ πέρασμά του,
πῶς Παναγία θαυματοουργὴ

τοῦ κλείνει τώρα κάθε πληγὴ,
κι' αὐτὸς μὲ κόσμου ζητωκραυγαῖς
πάει νὰ κλείσῃ χρόνων πληγαῖς.

Θέλει σὰν πρῶτα νὰ σηκωθῇ,
θέλει σὰν κι' ἄλλοτε νίκης οὐρρά,
δῶστε του χέρι γιὰ τὸ σπαθί,
δῶστε του γι' ἄλογο νέκ' φτερά.

Ε.

Φέρνουν τὴν θαυματοουργὴ μας ἀπὸ τὸ νησί τῆς Τήνου,
πλήθ' ἑστὴν καταφιλοῦν
κι' ὅλοι τὴν παρακαλοῦν:
ἔσθ' ὁ δῶσε, Βαγγελίστρα, τὴν ὕγεια τοῦ Κωνσταντίνου.

Παναγία κρινοφόρα,
Βαγγελίστρα μας χρυσή,
ὅπου πρώτη φορὰ τώρα
ἔβγην ἀπὸ τὸ νησί.

Σὺ Βασίλισσα Μητέρα,
ποῦ σ' ἐφέραμ' ἐδῶ πέρα,
ποῦ κρατεῖς ἑστὴν ἀγκαλιὰ
τὸ παιδί σου, τὸν Χριστό μας,
γιάτρεφε τὸν Βασιλεῖα,
γιάτρεφε τὸν ἄρρωστό μας.

Καίονται γιὰ Σὲ λαμπάδες,
θυμιάματα, λιθάνια,
λαῖκοι καὶ δεσποτάδες
ἔμπρὸς σου κάνουνε μετάνοια.

Γύρω σου, Παρηγορήτρα,
πλήθ' ἑστὴν κλαῖν γονατισμένα,
κι' ἄς μὴ' δοῦμε μαραμμένα
τῶν ἐλπίδων μας τὰ φύτρα.

Εἶναι κρίμα γιὰ τὸ Γένος
νᾶναι τὴν ἄρρωστημένος
ἓνας τέτοιος Βασιλεῖας.

Ποῦ Σταυροῦ τὸν στέφει νίκη
κι' ἔφυγαν ἐμπρὸς του λύκοι
βρωμερῆς λυκοφωλιάς.

Ἄς τὸν δοῦμε ἔμπρὸς μας πάλι,
δός του στήθ' ἱερὸν σιδερένιο,
τὴν καρδιά του τὴν μεγάλη
κάνε τοῦ τὴν ἀτσάλινη.

Σὺ, ποῦ κρίνων εὐωδιαῖς Μεγαλόχαρη ἀκορπᾷς,
γιάτρεφε τὸν Κωνσταντῖνο,
καὶ πανύμνητ' ἑστὴν Τήνο
ἔπειτα νὰ ξαναπάς.

Κι' ὅπως, Παναγία τῆς νήσου,
πῆγε μὲ τὴν δύναμί σου
δεσμοὺς σκλαδίων νὰ σαρώσῃ.

Δός του δύναμι ξανά
μέσ' ἀπὸ σκλαβιάς δεινὰ
κι' ἄλλους νὰ ἀπελευθερώσῃ.